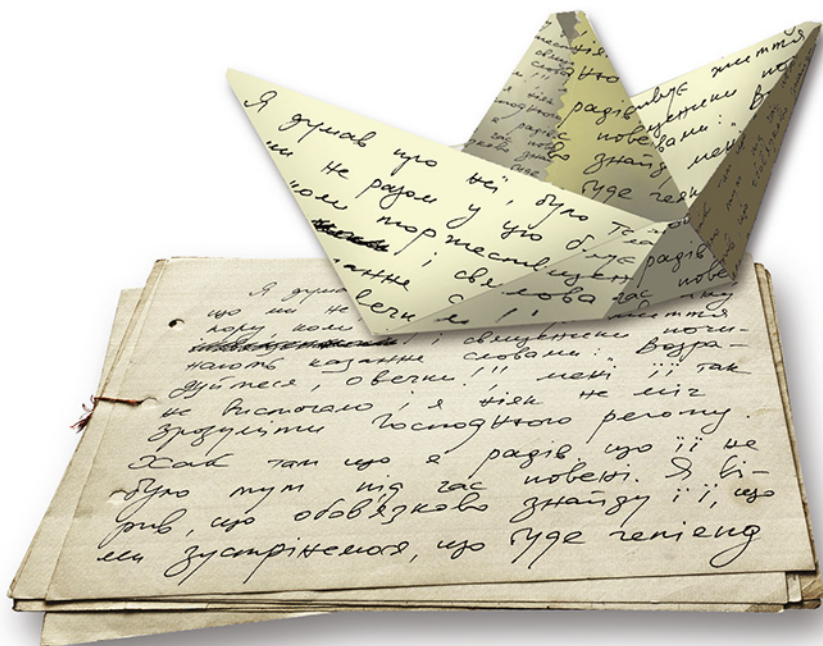

Тимофій
ГАВРИЛІВ

ДЕ ТВІЙ ДІМ, ОДІССЕЮ?

Тимофій ГАВРИЛІВ

**Де твій дім,
Одіссею?**

Поема

Видавництво Анетти Антоненко
Львів

ББК 84 (4 Укр) 6-44
Г-12

Тимофій Гаврилів
Де твій дім, Одиссею?
Поема

Світ зазнає докорінних змін, і сьогодні в ньому ніщо вже не таке, як учора. Вирушаючи в подорож, герой не підозрює, що опиниться в центрі зіткнення культур і цивілізацій. «Де твій дім, Одиссею?» — про Віру, Надію і Любов, зближення та розлуку, пошуки і впізнання, примарне і справжнє.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-7192-16-8

© Тимофій Гаврилів, текст, 2006
© Видавництво Анетти Антоненко, 2015

ЗМІСТ

Частина перша
Місто над річкою
8

Частина друга
Подорож
64

Частина третя
Безхатченко
114

Частина четверта
Повернення
158

Ми — попіл, з якого виросте квітка

Частина перша

Місто над річкою

Прогноз погоди на завтра

Прокидаюся від великої кількості світла, яким ранкове проміння наповнює кімнату, проникаючи крізь бавовняну фактуру опущеного жалюзі; в першій половині дня сонце і спека, в другій — гроза і злива. Пополудні збираються хмари, небесний пастух заганяє їх, кучерявих, розгублених на блакитній полонині перегорнених сторінок, до кошари, де вони клубочаться, збиваються до купи, набувають необхідної однорідності і металевої ваговитості, перетворюються на одну сіру масу — вибухає злива. Ось уже другий тиждень поспіль природа складає тест на здатність існувати в умовах тропічного ландшафту.

Коли настане світове потепління, усім полегшає — безхатченкам, які мерзнуть. З енциклопедійних резервацій повернуться мамонти й динозаври, COMEBACK OF MAMMOTH AND DINOSAUR, буятиме отава, а кольорові ілюстрації між сторінками спорожніють, подібно до міст, котрі так і не дочекалися варварів. Назви і речі дрейфуватимуть урізнобіч, несені різними течіями, доки линва, що їх еднає, втомившись пручатись, обірветься. Північний Льодовитий океан залишиться Північним і перестане бути Льодовитим; його північність обросте новими значеннями і конотаціями, як черево затонулого корабля водоростями та поліпами; зміняться обриси суходолів, флора і фауна, не буде моржа на крижині, проте насамперед не стане крижини, хоч, може, вони щезатимуть одночасно. Зникнуть білі ведмеді і карельська береза, розтане іглу і вічна мерзлота, лише Гренландія, єдина Гренландія увійде в гармонію змісту і назви. Від розмаїття того, що було снігом, залишиться недоталий острівець і кілька епітетів. Січень в Осло мало відрізнятиметься від січня в Буенос-Айресі.

Конфігурація

Кассіопея була дружиною ефіопського царя. Чи була такою вродливою, як оповідають перекази? Її суверенність розлютила богів й образила нерейд, які мали себе за найгарніших. Цунамі, «морська потвора», що її наслав Посейдон, спустошила великі частини помор'я. Щоб відкупитися, царське подружжя офірує Андромеду, свою доньку: прикута до скелі, вона чекає на, здавалося б, неминучий фінал. Проте сюжет, а з ним розв'язка радикально змінюються, коли на кону (на коні) з'являється Персей, герой. Ось це і є вона, конфігурація: Персей, Пегас та Андромеда.

Зіпсутий сніданок

Погода змусила змінити розпорядок дня. Якщо раніше до обіду я зазвичай не виходив надвір, то тепер намагаюся залагодити всі справи до тринадцятої нуль нуль, краще однак — годиною або й двома швидше. Тут, бачу, необхідно коротко розтлумачити, що означає «залагодити справи». Це, вештаючись між бароко і рококо, ренесансом і кока-колою, романськими аркадами і парасольками вуличних столиків на тротуарах з рекламою марльборо й нескафе, з'їсти кусник піци в італійця, руйнівника моїх уявлень, почерпнутих з криниць, з яких я тамував свого часу спрагу. Незабутні сторінки, де белькантовіла дезодорована любов.

Або з'їсти шніцель, який-небудь кордон бльо фом швайн, в шніцельгаусі напроти піцерії, левантійський кебаб «міт зер шарф» перед апетитною хлібарнею, де, перш ніж повернутися додому, я купую дві булочки — на вечерю і до сніданку. Ця друга через ніч втратить хрумкість, зрадивши себе і череватого пекаря. Не допоможуть і мої відчайдушні спроби оживити її запиханням в емхапе — димок, що виповзе з-за дверцят, остаточно скомпрометує її, мене і пекаря, який ні про що не здогадується. Розрізаючи, я бачу картину — білі краї і звуглену серцевину (приголомшений, я починаю римувати), а це означає, що сніданок складатиметься із зеленого горнятка чорного чаю. Стривожений перспективою провести решту дня над

знайденою в шухляді інструкцією, я вирішую купувати надалі лише одну булочку, зробивши стосовно сніданку перестанови й удосконалення.

Філософський відступ

Дискурс про світ відсуває справу булочки на другий план на користь такого ось діалогу:

- Куди летиш, світе?
- Тобі назустріч.
- Як же стрічати тебе?
- Розкрий обійми, філософе.

Інвентаризація інтер'єру

Настав час змалювати оснащення. Крім пательні, емхапе, зеленого горнятка, пакунка чорного чаю зі слоном та індусом на другій (згори) полиці білої шафки, доцільно згадати кран для води, що не відкручується, а піднімається, — ця сама по собі дріб'язкова деталь втягує в граматично-гідротехнічний конфлікт, якого мені зовсім не потрібно, тим більше зараз, та й поготів. Сказати «я відкручую кран» було б невірною, бо насправді я його таки піднімаю, але, з іншого боку, якщо я комусь скажу «підніми кран», він мене не зрозуміє і в найкращому разі роззиратиметься, чи кран бувало, не відпав і не впав, не залетів під шафу, звідки його доведеться витягати, але й витягнений, він ще нічого не означає; сподіватися на сантехніка — цілий вікенд просидіти без води, яку доведеться перекрити: в неділю ніхто пальцем не поворухне в цьому місті, де на кожному фасаді як не апостол, то святий, на розп'яттях — Син, а в церквах, яких, мов булочок на полиці, — Отець і Господь; я потрапив сюди за збігом обставин. Отож, крім усього, була вода.

Продовжуючи тему радості з нагоди води, я проробляв процедуру піднімання крана в різні періоди доби, сподіваючись заскочити його порожнім, та це мені не вдалося, вода текла, однакового кольору і належного тиску, що виходило за межі мого розуміння, — там, звідки я прибув, її подавали за графіком, годинку-дві зранку, коли я ще спав, і стільки ж увечері. Не переконаний, я побіг у ванну, підняв кран там, обидва крани, над вмивальною

мушлею і над ванною; підставляючи руку, перебирав пальцями, ніби звідти б'ючила нафта, орайдужнюючи мене перспективою стати нафтовим шейхом і приятелювати з Америкою, я бігав туди-сюди, з кімнати до ванної і з ванної до кімнати, доки не задзеленчав телефон і я не провисів пів години на слухавці.

З висіння мене вирвав грюкіт у двері (дзвінок не працював, як і вся призначена для розцяцьковування бутафорія), і на порозі в літній панамі зі смугастими крисами з'явилася Дружина, а через хвилю постав і сам вусатий Кара Гасан.

Міст над Дріною

Він запрошував мене на прогулянки. Ми здійснювали далекі проходи, під час яких завжди відкривалось нове. Одного разу він вивів мене на міст. Його побудували в одинадцятому сторіччі, сказав він. Який міцний камінь, чуєш? Я сперся на парапет. Унизу клетотіла й пінилася вода. Знаєш, скількох він витримав завойовників, запитав він. А скільки пройшло ним біженців? Жодний загарбник його не зруйнував. Усі вони знали, що колись доведеться вшиватися. І щойно зараз його зруйновано — дощенту. Але ж на чому ми тоді стоїмо, занепокоївся я. На мості, якого немає. Який більше нічого не з'єднує.

Отакий-от він був, Кара Гасан, мій наставник, якого я знав не більше, ніж місяць, кожний день якого протривав щонайменше рік.

Пояснювальна цидулка

Чому так багато про воду? Що тут такого, що вона тече? Що ж їй іще робити? Хіба то не її призначення — текти? Коли дивишся, як вона тече, здається, що тече все: час і роки, з яких він складається. Я дедалі частіше згадував те інше життя, коли, блукаючи брукованими нетрями звивистих вуличок, скверами та майданами, снував поеми і марив віршами, доки незчувся, як усе, що було, скам'яніло знепотрібною цитатою. Я поставав собі Себастьяном, якого замість стріл побиває каміння крилатих висловів.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.